

YAHUDİLERİN KÜFRÜ TERCİH ETMELERİ*

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berekâtühû!..

Aziz ve sevgili Ak-Televizyon izleyicileri ve Ak-Radyo dinleyenleri! Allah'ın selâmı, rahmeti, bereketi üzerinize olsun...

a. Depremde Ölen de Şehid Sayılır

Acı zelzele ve onun sonucunda meydana gelen hasar ve can kayıplarıyla ilgili haberleri, aşağı yukarı vukûu anında haber aldık burada, Avustralya'da... İlgili arkadaşlarla, yakınlarımızla görüştük. Hasarın tesbit edilmesini, zarara uğrayanların bildirilmesini arkadaşlarımıza görev olarak verdik. Tabii, olan oldu; Allah-u Teâlâ Hazretleri vefat edenlere rahmet eylesin...

Böyle duvar yıkılarak, zelzelede vefat edenlerin şehid sayılacağına dair hadis-i şeriflerde bilgiler var. Yâni, harpte öldürülen şehidlerden ayrı, böyle denizde boğulan ve zelzeleyle hayatını kaybeden mü'minlere de şehid gibi muamele edileceğine dair rivayetler var hadis-i şeriflerde. Allah ölenlerimize öyle şehid muamelesi lütfeylesin, rahmeylesin; kalanlarımıza sabr-ı cemîl ihsân eylesin... Felâkete uğramış, acıya mâruz kalmış olan bütün dinleyicilerime, kardeşlerime, vatandaşlarımıza tâziyelerimi arz ederim. Allah bundan sonraki musibetlerden, afetlerden, felâketlerden korusun...

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

İnsanoğlu aciz, hep Cenâb-ı Hakk'ın lütfuna muhtacıız. Onun yolundan ayrılmamak lâzım! Onun dinine sımsıkı sarılmak lâzım! Bu iki yönden gerekli: Bir:

*Neylersin ölüm herkesin başında;
Uyudun uyanamadın olacak.¹*

dediği gibi şairin;² bir gecede yatıyor insan, ölüm gelebiliyor. O halde abdestli yatmak, iki rekat namaz kılarak yatmak, bizim tasavvuf büyüklerimizin, din büyüklerimizin söylediği şeyler. Çok önemli... Çünkü bilmiyoruz vâdemiz ne zaman yetecek. Onun için her gece, sanki sabaha çıkamayacakmış gibi hazırlıklı olup, abdest alıp, namaz kılıp, dualar edip, imanını ifade eden sûreleri okuyarak, duaları okuyarak uyuyan kimsenin, ölürse şehid gibi olacağına dair müjdeli hadis-i şerifler var.

Bir kere, her zaman hazırlıklı olalım! Günahlarını böyle düşünsün herkes... Günahlarından Cenâb-ı Hakk'ın yoluna dönsün, afv u mağfiret dilesin!..

Bu, mukadderatın cilvesi olarak, iyi insanlara da verilir. Bazen de, böyle buna benzer büyük âfetler, Allah'ın bir kahrı ve gazabının eseri olarak gelir.

¹ *Kıtanın tamamı:*

*N'eylersin ölüm herkesin başında;
Uyudun uyanamadın olacak.
Kim bilir nerde, nasıl, kaç yaşında?
Bir namazlık saltanatın olacak;
Taht misali o musalla taşında.*

² Cahit Sıtkı Tarancı

Bazıları bir kavmi, Ad kavmi gibi, Semûd kavmi gibi, veya Lût kavmi gibi kavimleri Cenâb-ı Hak gazabından cezalandırabiliyor. Onun için, Cenâb-ı Hakk'ın kahrına uğrama durumu olmasın diye, daima itaat üzere, takvâ üzere, iyi hal üzere, güzel işler yaparak ömür sürmek lâzım! Haramlardan, günahlardan sakınmak lâzım!..

Geçmiş olsun... Cenâb-ı Hak başka elem keder göstermesin... Ölenlere rahmet eylesin... Kalanlara sabr-ı cemîl, ecr-i cezîl ihsân eylesin...

b. Yahudilerin Allah'a İsyân Etmeleri

Geçen hafta Bakara Sûre-i Şerifesi'nin 89. ayet-i kerimesini okumuştuk, o konuda genişçe bilgiler vermiştik. Bugün 90. ayet-i kerimeyi okuyalım ve onun üzerinde konuşmamızı, sohbetimizi sürdürelim; dilimizin döndüğünce açıklamaları yapmaya başlayalım!

Cenâb-ı Hak Bakara Sûresi'nin 90. ayet-i kerimesinde buyurmuş ki, *bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm*:

بِئْسَمَا اشْتَرَوْا بِهِ أَنْفُسَهُمْ أَنْ يَكْفُرُوا بِمَا
أَنْزَلَ اللَّهُ بَغْيًا أَنْ يَنْزِلَ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ عَلَى مَنْ
يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ فَبَاؤُا بِغَضَبٍ عَلَى غَضَبٍ
وَاللَّكَافِرِينَ عَذَابٌ مُهِينٌ

(البقرة: ٩٠)

(*Bi'seme'sterev bihî enfüsehüm en yekfurû bimâ enzela'llàhu bağyen en yünezzila'llàhu min fadlihî alâ men yeşâu min ibâdihî, febâû bi-gadabin alâ gadab, ve li'l-kâfirîne azâbün mühîn.*) (Bakara, 2/90) *Sadaka'llàhu'l-azîm.*

Bi'semâ; ne fenâ, ne kötü mânâsına bir edat. Neyin fenâlığını anlatıyor Cenâb-ı Hak, *bi'semâ* ile başlayan bu ayette?.. (*Bi'seme'sterev bihî enfüsehüm*) “Nefislerini onunla sattıkları şey ne fenâ!.. Yâni, kendilerini helâk edecek, kendilerinin varlığını, selâmetini, rahatlığını, huzurunu, maddî mânevî saadetini yok edecek işlere girişmeleri, kendilerini böyle bir şeye satmak gibi oluyor. Ne fena o kendilerini sattıkları şey, ne kadar çirkin...”

Nedir o kavimciklerin, Allah'ın kızdığı bu kavmin yaptığı?.. (*En yekfurû bimâ enzela'llàh*) “Allah'ın indirdiği şeye inanmamaları, kâfir olmaları.” Yâni, inanmıyorlar bir takım duygularla, kâfir oluyorlar, küfürde kalıyorlar, imana gelmiyorlar. Halbuki imanı bilen, peygamberi bilen, İslâm'ı bilen, Allah'ı tanıyan insanlar ama; Allah'ın bu sefer yeni indirdiğine inanmıyorlar. Böylece kendilerini kötü duruma düşürüyorlar. Yâni, bir takım duygularla kendilerini kötü duruma düşürüyorlar. Adeta kendilerini, o duygularını yapmak pahasına satmış oluyorlar. Ne kadar kötü bir şey bu kendilerini mahvettikleri, sattıkları şey ki, o nedir?.. Cenâb-ı Hakk'ın indirdiğine inanmamaları, onların kâfir olmaları...

Bunlar kimlerdir?.. O devirde Peygamber Efendimiz'in çevresindeki ehl-i kitaptır, yahudilerdir ki, hakkı fedâ ederek bâtilı tutmuşlardır, bâtıldan yana yer almışlardır. Hakkı gözetmemişlerdir ve Peygamber Efendimiz'in hak peygamber olduğuna dair deliller, kendi okudukları Tevrat'ta, kitapta mevcut olduğu halde, kendilerinin gönlünde, aklında mevcut olduğu halde, onu reddetmişlerdir, saklamışlardır, söylememişlerdir.

Söyleyenleri olmuş, ama sonradan da durum aleyhlerine gidecek sanmışlar. Yoksa, Cenâb-ı Hakk'ın emrini tutsalardı, mutlaka lehlerine olacaktı, aleyhlerine olmayacaktı ama, öyle sanıp, bir tavır içine girdiler. Allah'ın emrine kâfir oldular, iman etmediler. Yeni indirdiği Kur'an-ı Kerim'e, Peygamber Efendimiz'in peygamberliğine karşı kâfir bir duruma düştüler.

Neden yaptılar?.. (*Bağyen*) “Bunu bir bâğîlik olarak, âsilik olarak, bir takım kötü duygularla yaptılar.” Yâni, tabii karşılanacak güzel duygulardan değil, kötü duygulardan...

Biliyorsunuz *bağà-yebğî-bağyen* fiili; kötülük yapmak, âsi olmak, karşı gelmek mânâlarına geliyor. Meselâ, bir devlete karşı isyan etmiş olan kimselere de *bâğî* deniliyor. Çoğulu da *buğàt* geliyor. Yâni, *bâğî-buğàt* geliyor. Bunlar bâğîler olarak, bağyederek yâni haksızlık ederek, âsilik ederek, emir tutmayarak, karşı gelerek ne yaptılar? Allah'ın emrine kâfir oldular. Neden yaptılar bunu?..

Bu bâğî kelimesiyle ilgili, Cevdet Paşa'nın tarihinde bir dörtlük vardı. Talebeliğimizde okutmuşlardı bize... Yeniçeriler mâlum, ikide birde isyan etmeye başlamışlardı, karşı gelmeye başlamışlardı. Padişahları indirmeye, yenilerini çıkartmaya, tarih kitaplarının yazdıkları çeşitli itaatsizliklere, savaşa gitmemeye, kazan kaldırmaya, isyan etmeye alışmışlardı. Kazan kaldırmak demek, isyan etmek demektir yeniçerilerin tâbirler lügatında... Terminolojisinde demek. Tabii, her şeyin Türkçe'sini kullanmaya çare aramamız lâzım!

Padişahlar askeri ıslah etmeye mecburiyet hissetmeğe başlamışlardı. Çeşitli ıslahat teklifleri oluyordu, ıslahat lâyhaları oluyordu. "Bu durum nasıl düzelir, devlet nasıl kurtulur, düzen nasıl kurtulur? Askeriye nasıl düzelir, nasıl düzen içine girer, nasıl kuvvetlenir?" diye çeşitli teşebbüsler olmuştu.

Tabii, bunlara karşı da çeşitli direnişler olmuştu. Biliyorsunuz Genç Osman'ı meselâ, Yedikule zindanında boğmuşlardı, ıslahat yapacağını sezdikleri için... Başşehirden gidip, başka bir yerde yeni asker toplayıp, kendilerine zarar verecek diye öldürmüşlerdi. İşte bilmem vezirleri konaklarında kuşatıp, alıp, parçalıyorlardı. Yâni hunharca durumlar...

Tabii çok acı bir şey... Bir devletin kendi askeri ile çatışma durumuna girmesi ve sonunda onu yok etmeye çalışması, çok kötü bir şey. Yâni, keşke basiretle vaziyet idare edilip çözümlenseydi. Disiplin, düzen, itaat keşke sağlanmış olsaydı.

II. Mahmud, işte bir Nizâm-ı Cedit ordusu teşkil ediyordu, tarih kitaplarından hatırımızda kaldığı kadarıyla... Ondan sonra yeni kuvvetlere dayanarak, eski yeniçeri ordugâhını, şimdiki İstanbul'un Vatan Caddesi, işte bizim bu İskenderpaşa Camisi'nin, Sofular Camisi'nin arkasındaki mıntıklarda kışlaları vardı. Orada topa tutup, kendi askerini kışlasında imha etti devlet.

Bu da çok acı bir olay. Yâni kardeşin kardeşi öldürmesi sonuç itibariyle. Devletin zaafı demek... Ordu zayıflıyor. Çünkü bir kısmı, öteki kısmını tepeliyor, güç kırılmış oluyor. Ondan sonra da peş peşe başka başka mâniler, felâketler geldi.

Onun hakkında [Keçecizâde İzzet Molla] diyor ki tarih kitabında:

Tecemmû eyledi Meydân-ı Lahme,

Edip küfrân-ı nimet nice bâğî;

Yâni, “Nice bâğî, âsî kimseler, karşı gelici, itaatsiz kimseler, *Meydan-ı Lahm*, yâni Et Meydanı denilen yerde, Vatan Caddesi'nin olduğu yerde toplanıp; küfrân-ı nimet ederek, yâni nimetleri hiçe sayarak, orada toplanıp isyan ettiler, kazan kaldırdılar.” Yâni, isyan etmenin özel tabiri, kazan kaldırmak.

Tecemmû eyledi Meydân-ı Lahme,

Edip küfrân-ı nimet nice bâğî;

Koyup kaldırmadan ikide birde,

Kazan devrildi söndürdü ocağı.

Yâni, *bâğî*'ye kafiye oluyor *ocağı*. Kazanı ikide birde koyup kaldırmaktan kazan devrildi, ocağı söndürdü. Yâni, içinde su dolu olan kazan indirirken devrilirse, ocağın üstüne dökülürse, tabii oradaki ateş söner, ocak söner. Tabii yeniçeriler de ikide birde kazan kaldırıyorlar yâni isyan ediyorlar. İsyân ediyorlar, isyan ediyorlar, kazan kaldırıyorlar, kazan kaldırıyorlar... Tabii sonunda imha edildiler.

Çok fena bir durum, kötü bir olay... *Vak'a-yı Hayriye* deniliyor ama, devletin bütünlüğü noktasından çok acı bir olay. Askerin bir kısmının öteki kısmını imha etmesi ne oldu? Kazan kaldırdıktan sonra kazan devrildi, ocak söndü. Yâni, yeniçeri ocağı söndü mânâsına.

Bu, *bâğî* kelimesinin izahı denilince, aklımıza gelen bir şey.

c. Peygamber Efendimiz'i Kıskanmaları

Tabii bunlar da *bâğî* olarak, *âsî* olarak, karşı gelerek, itaatsizlik yaparak Allah'a *kâfir* oldular. Neden?.. Ne sebeple bunu yaptılar?..

(*En yünezzila'llàhu min fadlihî alâ men yeşâu min ibâdihî*) "Cenâb-ı Hak fazlının bir kısmını, fazl u kereminin bir kısmını, kullarından dilediği birisine tahsis etti, indirdi, verdi." diye, bunlar karşı gelerek, bunu kabul etmeyerek, diklenerek Allah'ın emrine karşı geldiler.

Kimdir bu kullarından istediği kimse, üzerine Allah'ın fazl u kereminden bir miktarını üzerine bahşettiği kimse?.. Burada kastedilen Peygamber SAS Efendimiz'dir.

Tabii Cenâb-ı Hakk'ın lütfu, rahmeti sonsuz olduğundan, (*En yünezzila'llàhu min fadlihî*) "Fazlından bir miktarını indirdi." diyor. Yâni fazlının tamamını demiyor, çünkü fazlı çok. Sadece Peygamber Efendimiz'e değil, daha bütün mahlûkâtına yayılmış nice sonsuz, sayısız, ölçüye sığmaz, tarife imkân olmayacak kadar fazl u keremi çok. (*Min fadlihî*) "İşte o sonsuz fazlından bir kısmını, (*alâ men yeşâu min ibâdihî*) kullarından dilediği birisine indirdi." Kim o?.. Muhammed-i Mustafâ Efendimiz, Peygamber Efendimiz.

"Ona fazlını indirdi, verdi diye, onlar da karşı gelerek Allah'ın indirdiğine kâfir oldular. Böyle yapmaları, kendilerini ne kötü bir duruma düşürdü. Kendilerini, nasıl duygulara saptılar da nasıl feda ettiler, nasıl mahvettiler. Ne kötü bir şekilde mahvettiler!" denmiş oluyor bu ayet-i kerimede.

Tabii, böyle anlatılan konu nedir? Yahudiler bir ahir zaman peygamberi geleceğini biliyorlar. Kurtarıcı, mübarek, alemlere rahmet bir zât geleceğini biliyorlar. Kurtarıcı da diyorlar onlar ona. Ve o gelince küfrün de tepeleneceğini; yâni puta tapıcılığın, kâfirliğin, müşrikliğin yeryüzünde onunla silineceğini, imha edileceğini, hakkın galip geleceğini de biliyorlardı ve söylüyorlardı. Geçen haftalarda anlattığım gibi, bundan önceki ayet-i kerimelerde açıklandığı gibi, söylüyorlardı: "Böyle birisi gelecek, şirki yeneceğiz, müşrikleri yeneceğiz, kâfirleri tepeleyeceğiz!" diyorlardı yahudiler.

Tamam, dedikleri geldi. Geldi ama, kime geldi?.. İstemedikleri, tahmin etmedikleri, beklemedikleri bir kimseye geldi. Tabii (*alâ men yeşâu min ibâdihî*) “Cenâb-ı Hak rahmetini, peygamberliğini, lütfunu, keremini, yüksek rütbesini kullarından dilediğine verir. Yâni onun fazlını engellemek, yönlendirmek, değiştirmek, başka tarafa çekmek kimin haddine?.. Âlemlerin Rabbi, her şeye kâdir olan Mevlâ, öyle dilemiş; Hazret-i İbrâhim AS’ın soyundan Hazret-i Muhammed Mustafâ AS’a peygamberlik vermiş, en büyük şerefi vermiş... Sözü edilen ahir zaman peygamberi olmak ona nasib olmuş.

Aslında, İbrâhim AS’ı seven, İbrâhim AS’a bağlı olduğunu söyleyen herkesin, bundan memnun olması lâzım! Çünkü İbrâhim AS’ın bir torununa gelmiş oldu. Sonuç itibariyle Peygamberimiz Muhammed-i Mustafâ Efendimiz Hazretleri, İbrâhim AS’ın bir evlâdı... Sevinmeleri lâzım! “Tamam bizim tanıdığımız, bildiğimiz İbrâhim AS’ın oğluna, torununa, evlâdından, sülâlesinden birisine, böyle bir zâta Allah peygamberliğini verdi, ne mutlu!..” deyip, onun etrafında toplanmaları lâzım!

Cenâb-ı Hak onu seçmiş. Mustafa ne demek?.. Seçkin demek. Müctebâ, Mustafâ, Muhtar... Bunların hepsi Peygamber Efendimiz’in kullar arasından, Allah tarafından seçilmiş bir kimse olduğunu gösteren sıfatları.

Allah-u Teâlâ Hazretleri, her şeyi hikmetli yapar. Elbette her şeyi güzeldir, seçtiği de güzeldir. Madem Peygamber Efendimiz'i seçti, ona itiraz olmaması lâzım, kabul görmesi lâzım! Herkesin bunu kabul etmesi lâzım ve söz dinlemesi lâzım!..

Peygamberlik de bir saltanat değil, krallık değil, dünya mertebesi değil, sonuç itibariyle nedir? Allah'ın emirlerinin kullara iletilmesi, tebliğ vazifesidir. Bu vazife kime verilmişse, mü'min olanların bu gelen kimseye yardımcı olması lâzım!.. Çünkü Allah'ın emrini yerine getirecek o kul... Seçilen o kul, yâni o peygamber, Allah'ın emirlerini yerine getirecek. Binâen aleyh, fertlerin, ümmetlerin peygamberlere yardımcı olmaları lâzım!..

Ama işte dünyanın, kaderin cilvesi, şeytanın oyunları... Yâni bir peygambere yardım etmek gerekirken, hem de böyle soyu sopu belli, şanlı şerefli, ahlâkı güzel, güvenilir, temiz bir aileden Muhammed-i Mustafâ SAS Efendimiz gelince, itaat etselerdi, destekleselerdi ne iyi olacaktı... Ahiretleri kurtulacaktı, Allah'ın sevgisini kaza-nacaktı, Peygamber Efendimiz'in ahabından olacaktı, cennetlik olacaktı, müthiş sevaplar kazanacaktı.

Bir takım duyguların esiri oldular; kıskançlık, dünya menfaatini düşünmek, hesaplar yapmak, Allah'a tam inanmamak... Tabii sonuç itibariyle Allah'tan korkmamaktan, tam inanmamaktan kaynaklanıyor bu durum. Yâni bir çeşit bâğîlik.

Niye yeniçeri olayını anlattım?.. Yeniçeriler nasıl kazan kaldırıp adam öldürmüş, bazı sadrâzamları parçalamışsa; vezirleri konağından alıp da, sokak ortasında linç edip parça parça etmişse, padişahları boğdurtmuşsa; sonunda da kendileri ettiğini bulmuşsa; bu da onların bâğîliği gibi mânevî bir bâğîlik. Yâni itaatsizlik, laf dinlememek, karşı gelmek, asîlik...

İşte böyle bir asîlik eseri olarak, Allah'ın dilediği kullarından bir kula böyle lütfunu tahsis etmesini, hazmedemediler. Yâni istiyorlardı ki, kendi içlerinden gelsin...

Müşriklerin de böyle lafları olmuş. Laf diyorum kusura bakmayın, abuk sabuk, saçma şey tabii. Demişler ki:

“—Bu Kur'an-ı Kerim iki büyük şehirden, meşhur bizim tanıdığımız falanca hakîm, yâni feylesof, filanca meşhur zâta gelmeli değil miydi bu peygamberlik?..” demişler.

Taif'teki falanca adamı, falanca şehirdeki filanca adamı kasederek, kendilerinin gözlerinde büyüttükleri Mekke'deki falanca kimseyi kasederek, “Buna da peygamberlik gelmeli değil miydi?” demiş müşrikler.

Onlara karşı, gelecek ayet-i kerimelerde, Allah-u Teâlâ Hazretleri Peygamber Efendimiz'e buyuruyor ki:

أَهُمْ يَقْسِمُونَ رَحْمَةَ رَبِّكَ

(الزحرف: ٣٢)

(*E hüm yaksimûne rahmete rabbike*) “Rabbinin rahmetini onlar mı taksim ediyor?” (Zuhruf, 43/32) Yâni, kime verileceğine onlar mı karar verecek?.. Elbette Cenâb-ı Hakk’ın seçtiği en uygun... En temiz, en pak, en güzel, en münasip, en asil, en soylu, en güzel ahlâklı bir kimseyi seçmiş.

Şimdi insanlar böyle kabul etmediler; (*bağyen*) böyle karşı gelerek, âsilik yaparak Allah’ın bu lütfunun karşısında durdular ve daha önce mü’min iken, kâfir durumuna düştüler. Neden?.. İnanmayınca kâfir olur insan. İman, böyle ürkek bir kuş gibidir, insanın kalbinde bir cevher gibidir. İnsanın cebinde, cüzdanında bir şey gibidir. Hırsızları vardır bunun, çalarlar, alıp götürürler.

Kuş uçuverir. Öyle bir sened ile, bir zincir ile bağlı değil. Mü’min bir insan kötü bir iş yaptı mı, cehenneme düşüverir. Allah’ın sözünü dinlemedi mi, asi oluverir.

Eski kavimlerin âbid ve zâhidlerinden niceleri olmuş, gelmiş geçmiş ki, âbid iken, mağarasında, savmaasında, ibadetgâhında ibadet ederken, şehre indikten sonra bir şeytana uyup şöyle yapması, böyle yapması, günah işlemesi, içki içmesi, işret, derken kötü bir duruma düşüp cehennemlik oluverdiği bildiriliyor.

Onun için biz insanlar, bunlardan ibret almalıyız! Aklımızı başımıza toplamalıyız, imanı korumak için gayret etmeliyiz!..

Şimdi maalesef, Türkiye’de gazetelerden okuyoruz, yazılan kitaplardan görüyoruz; bazıları kâfirleşmiş... Yâni, anası babası belki mübarek insan, belki namazlı niyazlı insan, ama kendileri kıpkızıl, kapkara, münkir... “Yok bunların aslı, esası!” diye, her şeyi red durumuna düşmüş. Haklı mı?.. Değil. Çünkü onlar bu konuları bizim kadar bilmezler. Bilmedikleri halde, yarım yamalak bilgiyle inkâr ediyorlar.

Tabii, bu küfrü de yaymaya çalışan kaynaklar var. Yâni Türkiye’de müslümanlığı yok etmek isteyen düşmanlar, bir milleti millet yapan önemli unsurları tahrip ederek yok edecekler. En önemli unsurların başında iman kuvveti geliyor, inanç kuvveti geliyor; inancın doğru olması, güzel olması geliyor. “Bunun tahrip edilmesi lâzım!” demişler, onun için karar vermişler. Demişler ki:

“—Türkiye’yi yıkacağız, bu Türkler bize düşman. Yıkalım bu devleti. Ne yapalım? İmanından bunları soyutlayalım, bunları Kur’an’dan ayıralım!..”

Meselâ, düşman devletlerin meclislerinde konuşulmuş bunlar.

Kur’an-ı Kerim’i eline alıp başbakanlar:

“—Müslümanların elinden bu Kur’an-ı Kerim’i almazsanız onları yenemezsiniz! Onları yenmeniz için, bu Kur’an’dan onları ayırmanız şarttır.” diye söylemişler.

Bunlar adıyla, sanıyla biliniyor. Kimlerin böyle yaptığı, yapmak istediği gizli değil, hayal de değil, vehim de değil; yâni bizim uydurduğumuz bir şey de değil. Olayların oluşunda da görülüyor.

Milleti, ümmeti parçalamak isteyen, müslümanları birbirine düşman eden, bu arada işini götüren; atı alan Üsküdar'ı geçecek ötekiler uğraşıp dururken. İşini götürmek için de müslümanları ihtilafa düşürmek isteyen, komşularıyla ters duruma düşüren, birbirleriyle çarpıştıran... İşte Irak, işte İran... Çarpıştılar, iki komşu ülke. İşte Mısır, işte Libya; işte Tunus, işte Cezayir... İşte Afganistan, işte Afganistan'ın içindeki gruplar.. Bunların misalleri çok. Yâni, kimseye kasdım da yok, üzülüğüm için bunları söylüyorum. Maalesef böyle ihtilaflar körükleniyor. Bazıları da bu körüklenmeye çanak tutuyorlar, razı oluyorlar, alet oluyorlar.

Sonuç ne oluyor?.. Millet ve devlet zarar görüyor. Görüyoruz çevremizdeki olaylardan, ümmet zarar görüyor. Sonra insanların hem dünyaları, hem ahiretleri mahvoluyor. Bunları kuşbakışı görebilen, tarihi bilen, dini bilen, imanı bilen; milletlerin yükselmesinin neden olduğunu, çökmesinin neden olduğunu bilen insanlar var. Bunlar kitaplarda yazılmış.

Roma İmparatorluğu niçin genişledi, büyüdü, yükseldi; niçin çöktü?.. Osmanlı niye gelişti, ne sebeplerle gelişti; niye çöktü?.. Tarihteki büyük devletlerin ilerlemelerinin, yükselmelerinin ve çökmelerinin sebepleri belli.. Bunun kanunları var.

Bir düşmanın, karşısındaki düşman devleti yenmek için yaptığı çeşitli çalışmalar var. Beşinci kol faaliyeti diyoruz, casusluk faaliyeti diyoruz, propaganda faaliyeti diyoruz... Düşmanın mânevîyâtını yok etmek, onu ye'se düşürmek, ümitsizliğe düşürmek, zaferden ümidini kesmek için yapılan çalışmalar.

Askeriyede bunlar bilinen şeyler. Yâni bu gibi şeylerin psikolojik harp dedikleri; yâni ruhsal, insanın mânevîyâtına dayalı kuvvetlerini kırmak için yapılan, mânevîyât sahasındaki harp diye adı sanı var, kitapları var, uzmanları var. Bunları hepsi yapıyor. Bunu bizim askeriyedekiler bilirler, başka askeriyedekiler bilirler. Çünkü askerler birbirlerini ziyaret ederler.

Bu kitapları, biz de işte askerlik derslerinde okuduk. Sonra orduda görev yaptığımız zaman da gördük. Askerin mânevîyâtının, yâni moralinin yüksek olması, savaştan kaçmaması, harpten korkmaması, düşmandan korkmaması, sebat etmesi, başarı kazanması, şehidliği istemesi... Bunların hepsi, bizim hasletlerimiz.

Nereden geliyor? Yâni, bu askeri başarıların kökeninde ne var?.. Kesin olarak İslâm var. Ve İslâm bizim veliyy-i nimetimiz. Yâni minnettâr olmamız gereken bir din... Bize neler kazandırmış, neler kazandırmış tarih boyunca.

Şimdi, ona düşman durumuna geçmiş bazıları. Yâni bayağı İslâm'a düşman, müslümanlara düşman, Kur'an'a düşman...

Bunların hepsinin aleyhinde konuşmalar yapıyor, yazılar yazıyor, kitaplar yazıyor, basıyor. Bu kitaplar da okunuyor... Olmaz. Yâni çok yanlış. Olur ama, yanlış olur. Olur ama, o zaman sonuç kötü olur. Yapılırsa, bunlara göz yumulursa, bir millet çöker.

Bizim milletimizin çökmesini isteyenler de çok... Çöksün de, bir kaç parçasını daha alalım. Koca bir ülkeden, bir Devlet-i Aliyye'den, 16-17 tane başka devlet çıktı. Yâni, hepsi de birbirleriyle uğraşüyor, hiç bir yerde de huzur yok.

Osmanlı'ya hıyanet etmiş olanların, hiç birisi mutlu olmadı. Osmanlı'nın hakimiyetinden çıktı, Rus'un hakimiyetine girdi; veya daha başka bir zalimin boyunduruğu altına düştü, veyahut kendi ülkesi sömürüldü, tabî kaynakları sömürüldü. Bunları anlayamıyorlar ama biz anlıyoruz, söylüyoruz, Allah rızası için söylüyoruz. Bunların herkes tarafından da anlaşılması lâzım!

d. Gazaba Müstehak Olmaları

Şimdi, demek ki, Peygamber Efendimiz'e Allah peygamberlik verdi diye kızdıkları için âsi oldular, karşı geldiler, kâfir oldular. Ama bu çok kötü bir şey, kendilerini çok kötü bir duruma düşürdüler. Sağladıkları menfaatlerin karşılığında kendilerini sattılar. Çok kötü bir şeye saptılar, sonuca saptılar. Kötü bir akıbeta kendilerini elleriyle hazırladılar.

(*Febâû bi-gadabin alâ gadab*) “Ve gazab üzerine gazaba müstehak oldular.” *Bâû; istehakkù, istevcebû* mânâsına; yâni hak ettiler, maruz kaldılar demek. Böyle yapan, küfre düşer, mü'minken küfre düşüverir. Neden?.. Hayat bir imtihandır. Her an, herkesin ayağı kayabilir. Herkes her an söylediği söze dikkat edecek, yaptığı işe dikkat edecek.

Şimdi ben tasavvuf sahasında da düşünüyorum. Meselâ, bir dergâhta ne olur? Şeyh efendi birisini kendisine halife tayin etmiş, bu olsun diye. Ooo, bakıyorsun bir çok isyan, bir çok itiraz, hoca efendiden sonra, şeyh efendiden sonra, bir sürü karşı gelme... Ama bereket onun tayin ettiğinde... Onun seçtiğini beğenmeyenler, onu tenkit edenler, yanlış, ters tarafa düşmüş oluyorlar. Bu Halvetî tarikatının tarihinde böyle olmuş. *Hediyetü'l-İhvân* kitabında işte bunun misalleri anlatılıyor. Daha başka şeyler de böyle.

Yâni insanoğulları, görevlendirilmiş insanların mânevî kıymetini anlayamıyorlar, itiraz ediyorlar. Sonunda da tabii itiraz edenler zarara uğruyor, çok kötü duruma kendilerini düşürmüş oluyorlar.

(*Febâû*) “*İstehakkù*, yâni müstehak oldular. (*Bi-gadabin alâ gadab*) Gazab üzerine gazaba müstehak oldular.”

(*Bi-gadabin alâ gadab*)’dan murad, İbn-i Abbas RA’nın beyanına göre: Önce Tevrat’ı, kendi kitaplarını, kendi peygamberlerinin şariatını uygulamamalarından dolayı bir gazaba uğradılar.

“–Mâdem yahudiyseniz, Tevrat’a uyun! Mâdem İsevî’siniz, İncil’e uyun!..”

Ama kendi kitaplarına da, kendi peygamberlerinin öğrettiklerine de uymadıkları zaman, o zaman tabii Allah kendisine âsî oldu diye, emirlerini tutmadı diye; buyruğunu tutmadı, kutsal kitapta emrettiklerini yapmadı, ahlâklı olmadı, ümmetine haksızlık etti diye, oradan bir gazab ediyor.

(*Febâu bi-gadabin alâ gadab*) Bir gazab, bu kendi kitaplarında, kendi ahkâmlarına uymayıp, kendilerinin ahkâmı yönünden de, şeriatları yönünden de suçlu duruma düşmeleri. İkinci gazab da; bu sefer yeni şeriat gelince, Allah yeni peygamber gönderince ki, Allah tarih boyunca göndermiş. Buna da alışmaları lâzım!

“–Adem AS peygamber miydi ey ehl-i kitap?..”

“–Peygamberdi.”

“–İbrâhim AS size göre de peygamber mi?”

“–Evet peygamber.”

“–Mûsâ AS da peygamber mi?”

“–Evet peygamber...”

“–E görüyorsunuz işte bak, Allah, zaman içinde ihtiyaçlara göre, zaman zaman rahmetinden, lütfundan doğruyu gösteren, doğru yolu gösteren, doğru yolu öğütleyen mübarek kulları göndermiştir. Siz bunu görüp duruyorsunuz.

Sonra meselâ, kendi tarihlerinde Mûsâ AS da peygamber, Hârun AS da peygamber. Ondan sonra biz inanıyoruz, seviyoruz. Yûşâ AS da peygamber. Yâni Beykoz'da makamı var, ziyaret ediyoruz, memnun oluyoruz. Ne feyizli yer diyoruz, dualar ediyoruz filan... Yahudi değiliz ama, bizde peygamberlerin hepsine hürmet etmek olduğu için, hürmet ediyoruz.

Böyle peygamberler peş peşe geldiğine göre, geliyor demek ki. O zaman, o gelene itaat etmek lâzım. “Ben Mûsâ'ya inandım.” diye Yûşâ AS'ın emrini tutmayan ne olur?.. Gene âsi olur.

Tabii İsâ AS'a inanmadılar bu sefer. Allah-u Teâlâ Hazretleri İsâ AS'ı gönderince, ona İncil'i indirince, inanmadılar. Peygamber Efendimiz'e gelince, işte geleneksel bir değişim... Lâ teşbih ve lâ temsil, bir dairenin başına bir bakan geliyor, gidiyor. Bir devletin başına birisi geliyor, gidiyor. Bir yere bir müdür geliyor gidiyor. Yâni makam devam ettiği için, makamın başındaki insanlar her hangi bir şekilde oradan ayrılınca, yerine başkası geliyor veya gerektiği zaman değiştiriliyor.

Cenâb-ı Hak da, ahir zaman peygamberini göndereceğini önceden bildirmiş. “Ahir zaman peygamberi gelecek!” diye Tevrat'ta yazılmış. Yahudiler de bekliyorlar, söylüyorlar. İncil'de de yazılmış, “Benden sonra bir peygamber gelecek.” diye Hazret-i İsâ AS da söylemiş. Yâni, “Hakikatin ruhu ben değilim, benden sonra birisi gelecek, ben bütün vazifemi

tamamlayamadım, vazifeleri tamamlayan birisi gelecek.” diye açıkça söylemiş, İncil’de var bunlar. Bizim profesörlerimiz gösterdiler üniversitede, o İncil cümlelerini okuttular.

Ama onlar bunu kabul etmiyorlar, “İleride gelecek.” diye, daha ileriye atıyorlar, daha ileriye atıyorlar. Tabii bu da kendilerini oyalama, aldatma, şeytanın bir aldatması. Başka bir şey değil... Çünkü bir çok delillerden Hazret-i İsa’nın da hak peygamber olduğu ortada... Mûsâ AS’ın da mucizelerini yahudiler gördüler, o da hak peygamber... Peygamber Efendimiz’in de hak peygamber olduğu hayatıyla, mucizeleriyle, her şeyiyle ap âşikâr ortada...

Yâni, kendisi hristiyan olan veya yahudi olan alimler şimdi inceliyorlar, müslüman oluyorlar. Prof. Moris Bükey nedir?.. Bir Fransız, mübarek bir ilim adamı. Fransız Bilimler Akademisine seçilmiş bir insan, Tevrat’ı bilen bir insan. *Tevrat, İncil ve Kur’an* diye kitap yazmış, hepsini inceleyen bir insan. İncelemesinin sonunda, Kur’an-ı Kerim’in Allah kelâmı olduğunu anlayıp, tasdik edip, kabul edip müslüman oluyor.

Roce Garudi kimdir?.. Bir feylesof, asrın önemli bir mütefekkeri, düşünürü, çok meşhur bir insan, sevilen, sayılan bir insan. Fransa’da yetişmiş, dînî terbiyesini almış. Fransız medeniyetini biliyor, toplumunu biliyor, fikirlerini biliyor, tarihini biliyor... Sonra, fikir akımlarını biliyor.

En sonunda, işte kapitalizmin kusurlarını gördüğü için, sosyalizme meyletmiş. Kitapları Moskova'da ders kitabı olarak okutulmuş. İncelemesi ilerledikçe İslâm'ın hak din olduğunu anlıyor, müslüman oluyor. Yâni kimse zorlamadı, düşünüp arayınca buluyor.

Amerikalı senatörlerden müslüman olanlar var, Japonlardan müslüman olanlar var, İngilizlerden, Almanlardan müslüman olanlar var... Almanların meşhur şairlerinden, Fransızların, İngilizlerin meşhur feylesoflarından müslüman olan insanlar var. Bu neden?.. Tabii incelemelerinin sonunda, sonuç bu olduğu için, ondan müslüman oluyorlar.

Şimdi, gazab üzerine gazab aldılar bunlar. Neden?.. Bir: Kendi kitaplarının ahkâmını çiğnedikleri için. İki: Gelen yeniliği, yeni hükmü anlayamadıkları için, yeni peygambere uymadıkları için. Allah'ın yeni peygamber vasıtasıyla insanlara ulaştırdığı ahkâmı reddettikleri için, Kur'an'a inanmadıkları için ne oldu?.. Gazab üzerine gazap aldılar.

Tabii bu gazab üzerine gazab, kendi tarihlerindeki çeşitli hataları ile de yorumlanıyor. Meselâ, –daha sonraki ayet-i kerimelerde, önümüzdeki haftalarda inşaallah bahis konusu edeceğiz– Hazret-i Mûsâ'yı görünce, mucizelerini görünce, kurtulunca, Firavun'un zulmünden halâs olunca, iyi bir mü'min olmaları gerekirken, başladılar puta tapmaya... Hatta Mûsâ AS'a:

“—Şu kavmin ilâhları gibi, putları gibi bize de bir buzağı heykeli yap!” diye, kendileri teklif ettiler.

Bunları tarihleri yazıyor. Bizim Kur’an-ı Kerim’de de ayet-i kerimeler bunları beyân ediyor.

İşte çeşitli hatalarından dolayı gazab üzerine gazabı aldılar, kazandılar, müstehak oldular. Ceza üzerine ceza, belâ üzerine belâ, Allah’ın kahrı üzerine kahrı, peş peşe bunların üzerine geldi.

(*Ve li’l-kâfirîne azâbün mühîn*) “Kâfirlere onları hor kılıcı, zelil eyleyici, değersiz hale getirici, şeref bırakmayıp, mahv u perişan edici bir azab vardır.”

Tabii Allah’ın kahrına, azabına uğradı mı, ne mevkî kalır, ne makam kalır, ne para kalır, ne şan kalır, ne şöhret kalır, ne sermaye kalır, ne dünyadaki o mallar kalır... Allah’ın zelil ettiğini kimse aziz eyleyemez. Çünkü kızdı Allah, onu da cezalandırdı.

Kafirlere böyle bir azab vardır. Nasıl bir azab?.. Bütün şerefleri, haysiyetleri, izzeti, itibarı yok eden ve rezil, rüsva eden bir azab vardır.” *Muhîn, ehâne-yuhînu-ihâneten* masdarından ism-i fâil; yâni onları heyyin, değersiz, önemsiz, hor, zelil, hakir kılıcı demek. Yâni bunun masdarı ihânet...

Tabii Türkiye’de *ihânet* sözü yanlış biliniyor ve yanlış kullanılıyor. Meselâ, vatana ihânet deniliyor. Vatana ihânet değil, vatana hıyânet...

Hıyânet başka, ihânet başka... Nedir başkalığı?.. *Hıyânet*, hain olmak demek. Hıyânet-i vataniyye, vatana hıyanet, vatana hainlik demek, tamam. *İhânet* ne demek?.. Hor ve zelil kılmak demek... O ayrı bir kelime. Vatan ihanet etmek tabiri, yanlış bir tabir olmuş oluyor.

Burada işte o ihânet, hor ve zelil kılıcı bir azab vardır kâfirlere. Tabii burada ve ile gelmiş. (*Ve li'l-kâfirîne azâbun mühîn*) “Ve kafirlere onları hor, zelil eyleyici, hiç eyleyici, mahv u perişân edici, adetâ yok edici bir azab var iken; (*febâu bi-gadabin alâ gadab*) onlar gazab üzerine gazab almaktan kaçınmadılar, korunmadılar, hak ettiler bunu. Halbuki azabı düşünüp, korkup da kaçınmaları lâzımdı.”

İnsanların bu işleri yapması neden oluyor? İmansızlıktan oluyor. Korkmuyor, azabı düşünmüyor, azab gelmeyecek sanıyor... Azab gelmeyecek sanıyor ama, geliyor azap. Gördüğü zaman hak olduğunu anlıyor ama, iş işten geçmiş oluyor. Ama şeytan onlara, azab olmayacak gibi bir düşünce veriyor, “Bunlar yok, bunların aslı esası yok!” diyor.

“—Geç beyim geç biz bunların hiçliğini anladık.” demiş. Rahmetli Nureddin Topçu Balıkesir’de giderken, yolda bakmış, bir insafsız köylü yolun kenarına dikilmiş güzel fidanı çatırt kırmış, hayvanına vurmak için sopa yapıyor. Arkadan yetişmiş, demiş:

“—Günah değil mi, bu fidanı böyle kırdın?.. Kenara dikilmiş, yeşillik olsun diye, yol kenarı ağaçlandırmasında bir taze fidanı bir hiç uğruna kırdın...”

“—Geç beyim geç... Biz onların boşluğunu anladık.” demiş.

Neresi boş, boş değil... Ama işte münkirlik... İnanmıyor ya artık, günah deyince dalga geçiyor. “Ha sen günahı anlamıyor musun? Gel bakalım!..” deyip, yakasına yapışıp götüreceksin hakimin karşısına. Hakim de salâhiyetini kullanacak:

“—Herkes senin gibi yaparsa, memlekette bir tek fidan kalmaz. Sen demek ki Allah’tan korkmuyorsun. Ben sana anlayacağın dilden muamele edeyim. Atın şunu hapse, kalsın iki sene. Bir fidandan dolayı, beş sene cezayı çekeceksin bakalım!” diyecek.

Bir de para olsa... Almanya’da meselâ bir çocuk yangın çıkartmış, orman yakmış. Hakimin karşısına çıkartmışlar, çocuk tabii. Çocukların cezai ehliyetleri, ceza yeme durumları henüz yok. Hakim demiş ki: “Hayatı boyunca bu çocuğu, yüz bin fidan dikmeye mahkum ediyorum. Böyle polis ve çevresindeki ilgililer takip etsinler, bu çocuk yüz bin tane ağaç dikecek.” Yâni, yaptığı kadarının fazlasını bir kere dikmesi lâzım.

Ben olsam hakim olarak, —bilmiyorum tabii onlar da kanunlarla sınırlı, keyfi olarak iş yapamazlar ama, bu olayı duyduğum için söylüyorum— Almanya’daki gibi yaparım.

Bu adamı yakalarım, bir sene hapsederim, ondan sonra yüz bin tane de fidan dikmeye mahkum ederim. “Şurası boş arazi, burayı ağaçlandıracaksın. Her sene fidanları kontrol edeceğiz, sulayacaksın. İhmal ettiğin takdirde, cezan yine arttırılacak!” diye söylerim. Çünkü bazısı, “Geç beyim geç, bunlar boş!” diyor ama, kendisi yanlış yolda.

Nureddin Topçu³ doçent; üniversite kalsaydı profesör olurdu, ordinaryüs profesör olurdu ama ayrıldı, sonra Allah rahmet eylesin... Fikir hayatımızda müstesna yeri var. Çok güzel hizmetler yaptı, gençlik yetiştirdi. Milliyetçi, mukaddesatçı gençlik yetiştirdi. Yetiştirdiği insanlar devlet adamı oldular, yüksek mevkilere geldiler, güzel icraatlar yaptılar. Nur içinde yatsın...

Tabii Abdül’aziz Hocamız’a da müntesib idi, derviş idi, dindar idi, mütedeyyin idi. İşte bir mütefekkirin derviş olması, mutasavvıf olması, dindar olması önemlidir. Yâni hiç bir şeyi bilmeyen bir sıfır herifin kıpkızıl, kapkara olması önemli değil ama; böyle bir bilim adamının mü’min olması önemli bir olay... Mutasavvıf olması önemli bir olay...

Televizyonlardansizaleyhteneşriyat yaparsınız. Tasavvufun, ruh terbiyesinin önemsizliğini vurgulayacak yalan yanlış beyânât yaparsınız. Bunlar tabii şeytanlık... Olur tabii insan, halk karşılık vermeyince kandırır. Ama senin ilmin ne, irfanın ne?.. Bak bu bilim adamı. Fransa’da okumuş, Fransızca’sı var, kafası çalışıyor.

Eserleri var, eserleri ders kitabı olarak okutuluyor. Uluslararası şöhreti var, hayırlı faaliyetleri var... Yâni her çeşit söz söylenir ama, milletin doğru olan söze tâbi olması lâzım! İlgililerin doğruları uygulaması lâzım!..

³ Dr. Nurettin Topçu (1909-1975) Türk yazar, akademisyen ve fikir adamı. 1909'da İstanbul'da doğdu. Baba tarafından Erzurumludur. 1928'de İstanbul Erkek Lisesi'nden mezun olan Topçu, burslu olarak Fransa'ya gider. Topçu önce Bordo Lisesi'nde okur. Burada psikoloji sertifikasını verir. İki sene sonra Strazbourg'a geçer. Üniversitede felsefe tahsil eder. Ahlâk kurlarını tamamlar, sanat tarihi lisansı yapar. Yazları İstanbul'a gelip gitmektedir.

Topçu'nun Avrupa'daki hayatı okul, ev, kütüphane çerçevesi içinde geçer. Ancak hafta tatillerinde derneklerin tertip ettiği toplantılarda Samet Ağaoğlu, Ömer Lütfi Barkan, Besim Darkot gibi zatlarla görüşür. Bu arada Tasavvuf tarihçisi Luis Massignon ile tanışır. Strazbourg'da doktorasını hazırlayan Topçu, Sorbon'a gider, doktorasını verir. Bu üniversitede felsefe doktorası veren ilk Türk öğrencisidir.

1934'de Türkiye'ye döner. 1935'de Galatasaray Lisesi'ne felsefe öğretmeni olarak atanır. Daha sonra İzmir Atatürk Lisesi'ne tayin olur. Hareket Dergisi'ni İzmir'de bulunduğu 1939 yıllarında yayımlamaya başlar. Dergi İstanbul'da basılır. Hareket'te yayınlanan bir yazıdan dolayı Denizli'ye sürgün edilir. Daha sonra Haydarpaşa Lisesi'ne tayin edilir. Bir müddet sonra da Vefa Lisesi'ne geçer.

Çocukluk arkadaşı Sırrı Bey vasıtasıyla devrin manevi büyüklerinden Hasib Efendi ve Abdülaziz Efendi ile tanışan Topçu, Abdülaziz Bekkine Efendi'ye intisab eder. Topçu, Celâleddin Ökten'den de İslâmî ilimler alır.

Faaliyetlerini milliyetçi derneklerde sürdürür. Son olarak İstanbul Erkek Lisesi'ne tayin olunan Topçu, 1974 yılında emekli olur. 1975 Nisanı'nda hastalanır. 10 Temmuz 1975'te İstanbul'da vefat eder. Fatih Camii'nde kılınan cenaze namazından sonra Topkapı'daki Kozlu Kabristanı'na defnedilir.

Bazı Eserleri: Türkiye'nin Maarif Davası, İsyân Ahlakı, Yarınki Türkiye, İslam ve İnsan, Ahlak Nizamı.

Tabii, bu Kur'an-ı Kerim'i niye okuyoruz?.. Bunun ahkâmı yukarıdan aşağıya şimdi de uygulanacak. Mü'minler şimdi de Kur'an-ı Kerim'in ahkâmına uyacaklar. Bunları öğrenecekler, ibret alacaklar. Mü'minken kâfir durumuna düşmemeye dikkat edecekler.

Türkiye'de maalesef kendileri, babaları mü'minken, müftüyken, vaizken, imam-hatipken, kendisi İslâmî terbiyeden uzaklaşmış, dinsizliğe düşmüş nice insan var. Kendisi bilir. Tabii yâni kanunların karşısında bu bir suç sayılmıyor ama, ilâhi kanunların karşısında onun bir cezası vardır. Ahirette ve dünyada o ettiğinin cezasını görecek.

Allah-u Teâlâ Hazretleri cümlemizi gaflet uykusundan uyandırır... Gaflete düşürmesin... Dalalete düşürmesin... Şeytana kananlardan etmesin... Böyle cümle cihanın bildiği büyük hakikatleri inkâr edip de sonunda iş işten geçtikten sonra "Vay ben yanılmışım." derse kıymeti kalmıyor, o durumlara düşürmesin... Böyle diyenlerin aldatmalarına da gözünü açsın, kimse aldanmasın.

Çünkü, "Beni falanca aldattı." demenin, Allah indinde savunma bakımından bir değeri yok.

"—Yâ Rabbi, falanca adam beni aldattı da, işte ben onun için kâfir oldum da, müşrik oldum da, yanlış yola girdim de... Sen onu cezalandır, ben kurtulayım!"

"—Hayır. Sen de aklını kullanacaktın, ona uymayacaktın. İkinizin de azabı aynıdır, kat kat fark olabilir ama ikinizin de yeri cehennemdir.

Tek tek cezasını çekeceksiniz.” diyecek Cenâb-ı Hak.

Onun için aldanmak bir mazeret değildir. Aldatanın cezası katmerli olabilir ama aldanan da cezadan kurtulmaz. Allah gözümüzü açıp, gerçekleri görüp, rızasına uygun ömür sürmeyi, sevdiği işleri yapmayı nasib eylesin...

Herkes bir laf söylüyor ama, tabii bu dünyada bazen mugâlata dediğimiz, böyle laf kalabalığıyla, ağız kalabalığıyla kandırmaca da olabiliyor. Hatta mahkemede yalancı şahitlerle davayı kazanmak mümkün oluyor, çeşitli sahte belgelerle, ve sâirelerle, yalancı şahitlerle ama Allah her şeyi biliyor. Allah'ın mahkemesinde yanılma yoktur. Hem suçluyu dünyada cezalandırır, hem de ahirette cezalandırır.

Allah bizi sevdiği kullarından eylesin... Sevdiği şekilde ömür geçirmeğe muvaffak eylesin... Huzuruna yüzü ak, alını açık varmayı nasib eylesin... Aziz ve sevgili izleyiciler ve dinleyiciler, cennetiyle, cemâliyle müşerref eylesin...

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berekâtühû, aziz ve sevgili izleyiciler ve dinleyiciler!..

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

17. 08. 1999 - AVUSTRALYA

[Bütün TEFSİR DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
Kürsü